

Зор Алеф

Да бъдеш

Фондация „Да бъдеш“

София, 2016

Да бъдеш
©Зор Алеф
©Фондация „Да бъдеш“
София, 2016 г.

Превод от руски – Красимира Матева
Редакция – Надежда Стойчева
Графичен дизайн и предпечат – Розалина Палазова

Тази книга е предмет на авторско право на издателя.
Използването на текста и оформлението без съгласието на издателя или автора е
забранено. Продаването, препродаването, заемането, наемането и пускането в обращение
по друг начин, освен по определения от автора, издателя и закона, е забранено.

ISBN 978-619-90212-4-8

Глава I

Време на велики въпроси

Пет въпроса на душата. Езотерична мъдрост. Пророкът от планината Синай

Гъста мъгла обгръщаше Синайската планина. От време на време, някъде от недрата на планината долитаеше приглушен барабанен тътен, сякаш за да напомни на разположилия се в подножието ѝ израилев стан за славата Господня.

Моисей стоеше, скръстил ръце, недалеч от едва различавания се през мъглата вход към пещерата. Дълбоки бръчки се бяха образували край мъчително смръщените вежди на Пророка. Сред хората назряваше недоволство: привилегиите на левитите¹ предизвикваха зле прикрит ван ропот, а приетите по неговата милост сред израилевите синове моавитянки, бивши жрици на мрака², като че ли само чакаха своя час... Не, той нямаше да допусне провал. Твърде много време и сили, твърде много надежди и непоколебима вяра бяха вложени в Изхода. Гоненията в Египет, отлъчването от храма, жестокото изпитание, на което се бе подложил заради убийството на войника, всичко бе отстъпило и изглеждаше нищожно в сравнение с великата цел.

Малко по малко спомените го заляха, бръчките по

---

¹ Левити – седемдесетте старейшини, избрани от Моисей по време на Изхода от Египет.

² Има се предвид култът към „черната“ богиня Астарта.

челото му се изгладиха, в съзнанието му оживяха отдавна отплували по Реката на Времето образи.

Младият деветнадесетгодишен жрец със спокойно достойнство слушаше печално леещата се реч на Йерофанта Озирис.

– Питаш защо в този свят няма справедливост ли, Хозарсиф³? Откъде идват цялата тази жестокост, болка и ненавист, защо хората са готови да се избиват едни други заради пет лакътя земя край бреговете на Нил? Така става не само в Кеми⁴; така е било и ще бъде винаги и навсякъде, където насочи стъпките си Човекът. „Озирис е мъдър – ще кажеш ти, – как може да възпитава Своите деца за зло?“ Душата на Човека, подобно на неговото тяло, има уши и законът е такъв, че повечето хора отварят тези уши не за светите и милостиви слова на Озирис, а за коварството, лъжата и порока, на които учи противящият Му се „дух на тъмнината“, както може да го наречем. Затова не за жалост, а по-скоро за ужасно наказание е достоен Човекът, тъй като имайки сили да победи в себе си злото и да победи Врага, той не го прави, а се хвърля с главата надолу в бездната на падението, проклинайки сам себе си.

– Как тогава да постигнем правосъдие?

Старият жрец се усмихна, но пронизателният поглед на Хозарсиф различа отдавнашната болка зад привидното спокойствие на Йерофанта.

– Синко, ти ми зададе въпрос, на който сам Тот⁵, равен на Озирис и жив син на Бог, не ни е оставил отго-

³ Хозарсиф – египетското име на Моисей.

⁴ Кеми – буквално „черната земя“ (от речните наноси), едно от древните названия на Египет.

⁵ Тот – египетското име на Хермес Трисмегист.

вор. Голямата загадка е в това, че постигнали истинното и лъжовното, познали волята на Твореца, нямаме сили да приложим тези велики и светли закони в хорската община, защото ушите човешки са отворени за Врага. Разбира се, Хозарсиф, сега ще ме попиташ в кои от известните ни светове следва да търсим Мъдростта, а колкото до управлението на държавата – защото ти си от царски род и това няма как да не те интересува – как да бъдат открити мярата на вината и мярата на правотата, за да се установи между тях чашата на правосъдието, нали така?

Както знаеш, светът, в който живеем, е само отражение на по-високи и съвършени светове и е тяхно подобие точно така, както твоето лице се отразява в излъскано парче бронз, но това изобщо не дава пълна представа за същността на нещата.

Вгледай се в лицето на Сфинкса, синко! Неслучайно пред теб преминават сенките на бика, лъва, орела и Човека: методите на тяхното действие и поведение са само символи на безкрайното разнообразие на света. Както водата е по-фина и свободна от земята и с това я покорява, на свой ред въздухът ще победи водата с още по-голямо изящество и сила, а сам ще отстъпи пред могъщия напор на огъня. Къде да търсим Истината?

Над света на грубата материя царства Светът на Съзиданието – от него са сътворени водата и въздухът и прекрасното се съчетава в него с отвратителното. В този свят живеят и се движат по различни орбити похотта и предаността, продажността и благородството, порокът и разкаянието. Горко на онзи, който, достигайки този предел на материята, си въобрази, че е погледнал Духа в лицето! Слепец! Просто волята на Твореца тук е отразена в малко по-голяма степен, отколкото на земята. Но имен-

но в този свят се намира и домът на Врага. Противящият се на Бог не е творец, а поддала се на изкушението твар, която живее и блуждае на границата между плътното и финото. Така се ражда човешкият закон, който е сплав от равни части - милосърдие и ненавист. Божият закон се намира по-далеч, в по-високи, по-прекрасни светове, чиито имена са Свят на Творението и Свят на Сиянието. В тях търси лицето на Твореца. Знай, Хозарсиф: земята ще успее да погълне славните сега царства, от отстъпващите морета ще се издигнат планини, а пустините ще разцъфнат и ще се украсят с нови градове, преди Човекът да познае и да приеме Закона на Скрития...

...Мъглата се съгъстваше все повече и повече, бавно поглъщайки стоящия на колене човек. Моисей се молеше.

* * *

Бог и Сатана, Битие и небитие, вечност, безкрайност и начало – всеки от нас е стоял безпомощно пред бавно изплуващите противоречия и въпроси. Едни хора продължават да се вглеждат в тях, а други се отвърщат.

Тези въпроси ни се струват отвлечени, възможността за получаването на отговор – призрачна, а опитът да се обърнем честно с лице към тях се превръща в тъга и душевна болка.

Достъпно ли е за Човек онова, което се намира отвъд пределите на земния разум? Не вредим ли на своя живот, работа и всекидневни задължения, опитвайки се да проникнем там, където има като че ли само пустота и космически студ?

Вредно ли е да се търсят отговорите на великите въпроси на живота, полезно ли е, това не променя абсолютно нищо. Човешката душа е устроена така, че ви-

наги и при всякакви обстоятелства ще търси тези отговори. Хората, които ни се струват зли и груби, добрите, страдащите и щастливите, материалистите и вярващите, мъжете, жените и децата, всеки, с когото ни среща животът, във всеки миг, винаги, осъзнато или неосъзнато, е обзет от стремеж към покой, яснота и цялостност. Уви, тези блага не могат да бъдат нито купени, нито подарени, нито намерени. Те могат да бъдат само завоювани с единственото и най-доброто оръжие в света – любовта към Истината.

Древният цар Ашока, кървавият завоевател, който внезапно прозира и се разкайва на бойното поле, в един от своите „скални едикти“, се обръща към потомците с изпълнени с разкаяние и болка слова:

„Цар Ашока, гордият покорител на калингите, сега се разкайва горчиво. Обзет е от болка и мъка, защото разбира, че завоюването на всеки народ неизбежно се съпровожда с клане, депортиране и смърт. Сега цар Ашока смята, че единственото нужно завоевание е завоюването на Истината.“

Нека не се срамуваме и ние от своята жажда за Истина – та нали не сме сами на този път. Най-добрите хора, стъпвали някога по тази многострадална земя, са стояли пред такива въпроси, измъчвали са се от тези противоречия и рано или късно са се отправяли към своя „завоевателен поход“, за да поделят неговите плодове с нас. Тези велики души се отличават от обикновения Човек само по едно: те са съумели да се извисят над своята болка и всекидневни трудности.

„Ами ако не открия никакви особени отговори и целият този замисъл се окаже безплоден“ – изхлипва

критичният ни разум. Той, както винаги, се бои от неизвестността и се съмнява.

Спокойно. Никога не е късно да оставите тази книга и да се опитате да забравите написаното в нея. В края на краищата на никого още не се е удало да излъже своята душа, а въпросите, оставени без отговор, се превръщат в чувство на безизходица и гняв към самия себе си.

Да укрепим сърцето си и да вдигнем очи към Великите въпроси, които като заснежени върхове бавно се появяват иззад разсейващата се мъгла.

Петте въпроса на душата

Най-важните въпроси на човешката душа:

- ◆ **Кой съм аз?**
- ◆ **Къде съм?**
- ◆ **Откъде съм?**
- ◆ **Защо съм?**
- ◆ **Какво да правя тук и сега?**

Изтъкнатият мистик, психолог и хуманист от XX век Карл Густав Юнг, сякаш обобщавайки многогодишната си работа, в автобиографичната си книга „Спомени, сънища, размисли“ разсъждава така:

„Често съм виждал как хората се превръщат в невротични, защото са се задоволявали с неправилни или недостатъчни отговори на въпросите, които им задава животът. Те търсят успех, обществено положение, удачна женитба, слава, но остават нещастни и страдат от неврози, дори когато са постигнали всичко, към което са се стремили.

Тези хора страдат от нещо като духовна ограниченост. Животът им обикновено е беден и лишен от смисъл. Но щом намерят пътя към духовното развитие и самоизява, неврозата по правило изчезва. Затова винаги съм придавал такова значение на самата идея за развитие на личността. “

И действително: може ли душата да притежава качествата сила, здраве и чистота, които са най-важните съставни части на ЩАСТИЕТО, без да знае коя е, къде се намира, за какво е нужна в този свят и какво да прави със своите въпроси и болка? Подобна интелектуална и психологическа дезориентация не формира ли в нас нещо като клаустрофобично състояние, потискащо със своята неизвестност и мрак? Когато сме откъснати от твърдото и авторитетно знание за своята природа и предназначение, не се ли уподобяваме на Човек, който в тъмна нощ внезапно се е озовал вдън гората, без никакви средства за комуникация с околния свят? И не приличат ли мнозина на движещи се през бласто слепци, които потъват все повече с всяка крачка, размахват ръце и крещят проклетия по адрес на неизвестния виновник за своето нещастие?

Днес милиони хора живеят именно така – терзаяйки се от своето невежество, неувереност в утрешния ден, вътрешни противоречия и смътното усещане за безплодността на своите усилия, насочени към придобиване на всевъзможни предмети.

Такъв климат настъпва в душата на Човека не защото е изначално порочен, както смятат някои религиозни мислители, а защото ДУХОВНИЯТ РАЗУМ, от чиито усилия израстват МЪДРОСТТА и ВЯРАТА, не получава удовлетворение и успокоение; той е гладен и не се наси-

ща, жаден е и не може да се напие.

Науката и религията, призвани да насищат глада на ума и жаждата на човешкото сърце, днес са еднакво догматични и концептуални. Науката изтъква аргументи, на които сърцето отказва да вярва, религията се облича в догми, които разумът отхвърля. Но духовната природа на Човека интуитивно отхвърля налаганите ѝ истини и се стреми към естественото ѝ сътворчество със Създателя.

Да се опитаме да си представим мислещ и чувстващ филиз на някакво дърво, например евкалипт. Градинарят го взема и го засажда в тясна каца, като му внушава, че да расте настрани е грешно и гибелно, защото земята наоколо е отровна и пълна с паразити. След това посочва към небето и продължава с указанията си: да се расте нагоре е безсмислено, тъй като там няма нищо. Не е трудно да си представим по-нататъшната съдба на дървото: или притискано и ограничавано в растежа си от всички страни, то ще повярва, че е жалък бурен; или разчупвайки стените на кацата и отрекло се от градинаря, ще се устреми нагоре, към слънцето и светлината.

Такава е и душата на Човека, притисната от една страна от обществения морал и религиозните догми, а от друга – от материализма, атеизма и потребителския инстинкт, тя запазва верността си към своята истинска природа и рано или късно, въпреки всички препятствия ще я последва.

Трудно може да не се съгласим с Учителите от древността – в основата на всеки недъг и страдание стои невежеството. Неосведомеността на Човека по духовните въпроси формира в душата му т. нар. „почва на слабостта“, тресавище, в което потъва все по-дълбоко и без да знае как да се измъкне, търси убежище в алкохола, наркотиците, хазартните игри, безразборните сексуални

връзки. Но трябва да помним: който си играе с живота, е обречен да изгуби; бягащият получава удар в гърба; криещият се е несъмнено виновен.

Желанието за „лесно щастие“, постигано с цената на няколко чашки, вземане на наркотик или необичайни усещания, се оценява от ученията на Мъдростта като бягство от самия себе си и затова неизбежно е обречено на провал.

От колко хора съм чувал горчивото признание: „Исках да се избавя от усещането за безсмислено преживяван живот, имах всичко, освен главното – цел!“...

Като дава точни и обосновани отговори на главните въпроси на човешката душа, изтерзана от безсмислието и празнотата, духовната Мъдрост внася в нея мир, съгласие и яснота. Във връзка с това се изпълва с особена дълбочина не само езотеричният, но вече и медицински факт: здравето на плътта е невъзможно без здравето на ума и душата. Затова няма истинско лечение извън развитието и духовната трансформация на личността.

Ние твърдим, че здравето както на отделната човешка душа, така и на цялото общество е правопрпорционално на осъзнаването от всяка душа на собствената ѝ Божествена природа и на неразделното ѝ единство с ближните и Вселената. Именно такава осъзнаване разкрива великите възможности на психиката и физическия организъм на Човека. Много хора обаче, хукнали подир „свръхестествени способности“, „контактърство“, „ченълинг“ и други „паранормални блага“, така и не разбират, че всичко това не може да бъде цел, а е следствие от многогодишна духовна и нравствена работа. Тази работа се състои в цялостното превъзпитаване на личността, насочено към възсъединяването ѝ с Човечеството,

Твореца и собствената ѝ Първоначална природа.

С осъществяването на такова ЕДИНСТВО в Човека се занимават всички истински езотерични учения. На тази велика цел са посветени Волята, Любовта и Жертвата на онези, които носят ученията и ги разпространяват.

Затова не е чудно, че думите *йога* и *религия* имат едно и също значение и очевидно – един и същ смислов произход. В буквален превод от санскрит *йога* означава „възсъединяване“, „цялостност“, а *религия* (от латинското *religiō* или *re-ligion*) – „връщане към корена“. Възсъединяване на какво, с какво? За какъв корен става дума? На тези и на много други въпроси ще бъдат дадени отговори, когато им дойде времето.

Всяка система за духовно възпитание ще остане безжизнена за Човека, докато не му се отворят вратите, водещи към вътрешността на Светилището, и от очите му не падне пелената, пречеща да различи истинското съдържание на Учението.

„ОМ, разсей мрака и ни позволи да виждаме нещата такива, каквито са в своята истинска Същност“, гласи една от древните мантри от Ригведа.

А Хермес Трисмегист пее в своя „Таен химн“:

***„Възгласяват Силите, които са в мен;
Тебе възпяват те, Теб, Вездесъщия,
Твоята воля творят. Твоята воля излиза
от Теб и всичко, което е, при Теб се връща.
Приеми от всичко, нашата словесна жертва.
Спаси всичко съществуващо в нас, о, Живот;
освети всичко, о, Светлина, Дух, Бог!“***
***„Бог е Дух – казва Христос. – И да му се
покланяме трябва с Дух и с Истина.“***

Дълбоко и тайнствено единство, единството на идеята, чувството и словото ни се открива навсякъде, където мисълта на Неизреченото същество се докосва до благоговейно притихналия човешки ум, подбуждайки Посветените от различни епохи и континенти да говорят за Единия Бог с Единна реч.

Целите на нашето духовно пътешествие са следните:

1. Да даде отговори на главните въпроси на човешката душа и така да способства за възсъединяването ѝ с ближните, Вселената и собствената ѝ Божествена природа.
2. Да бъдат определени първостепенните духовни ориентирани за всеки Човек, който се стреми да трансформира хармонично своя живот.
3. Да въоръжи този Човек с авторитетно знание, което му позволява да отличава реалността от илюзията, Бог от Сатаната, доброто от злото; да постига точно мистично, символично и жизнено значение на тези понятия.
4. Да оголи единния корен на религиите и да даде единен метод за тяхното възприемане и разбиране.
5. Да изложи достъпно и кратко основите на езотеричното учение за Бога, Човека и Вселената.
6. Да даде първоначалните принципи на езотеричното обучение, от чието реализиране започва осъзнатото движение на ученика по духовния Път.
7. Да доведе стремящия се до преживяването на своята Истинска природа, до дверите, отвъд които Човек започва Да Бъде.

Езотеричната мъдрост

Питагор въвежда термина *езотеричен*, което в превод от гръцки език означава буквално „*намиращият се във вътрешния кръг*“, а символичното му значение е „таен, скрит от непосветените“.

С тази дума мъдрецът не само изразява същността на египетската езотерична система, но я пресъздава фактически в своя „Съюз на Посветените“. Да уточним: става въпрос именно за великия математик, автор на известната теорема, а също духовен Учител, основоположник на теорията на музиката, законодател и Маг. Възможно е това откритие да удиви мнозина: *окултизмът*⁶ не е някаква псевдонаука или поредица от „мъгляви предания“, а система от най-задълбочени духовни познания. От една страна, тази система е практически потвърдена и диалектично обоснована, от друга, се опира на авторитета и учението на най-добрите синове на човечеството.

Щателно пазена от изкривявания и профаниране от малка група хора, Единната езотерична мъдрост се е обличала в много одежди и учения, за да стане достъпна за всяко човешко сърце. В продължение на хилядолетия Мъдростта действа чрез своите синове и неуморно предава Истината и Светлината на онези, които се нуждаят от Истина и Светлина.

Само така – чрез внасянето на обновяващата светлина на Истината в дълбините на човешката душа, могат да бъдат разрешени нейните противоречия и утолена измъчващата я жажда. Човекът, който осъзнато е разрешил в себе си древния конфликт между Бог и Сатана, който е намерил корена на Истината и е освободил дре-

---

⁶ Латинското название на системата на езотеричното знание, произлизащо от думата *occultus* или *occulti* – таен, съкровен.